

Henriette Wulff 1804 -1858

Under H.C. Andersens julebesøg i 1825 hos familien Wulff på Amalienborg grundlagdes et venskab mellem Henriette Wulff og H.C. Andersen . Dette venskab varede indtil Henriette i 1858, hvor Henriette Wulff drukner ombord på skibet "Austria" på vej til USA. Katastrofen på dampskibet "Austria" kostede 453 mennesker livet og der var 84 overlevende.

Henriette Wulff beundrede H.C. Andersens eventyrdigtning . Deres brevveksling er er hovedkilden til vores store viden om H.C. Andersens liv og virke. Henriette Wulff og Henriette Hanck var nogle af H.C. Andersens mest trofaste brevveninderne i 1830-1840.H.C.Andersen havde mange brevveninder og brevsøstre, som han havde et meget betroet forhold til .

Brevveninden Henriette Wulff skrev den 18. november 1848 til H.C. Andersen, den meget omtalte sætning: "De har opdaget, at De er det Prindsebarn, vi taledede om forleden". Et udtalelse der har sat spekulationer i gang om H.C. Andersen havde royalt blod i årene! H.C. Andersen nåede aldrig at komme til Amerika. Han var bange for ildebrand og ligeså bange var han for at drukne ligesom Henriette Wulff gjorde det på sin rejse i 1840 til Amerika.

Katastrofe på Austria 13. september 1858 kostede 453 mennesker livet 84 overlevede.

H.C. Andersen var meget ulykkelig over den skæbne der ramte "Søsteren" Henriette Wulff og skrev et **mindedigt** over Henriette Wulff til avisen "Dagbladet" den 22. oktober 1858.

Mindedigt over Henriette Wulff 1804 – 1858.

Skrevet af H.C. Andersen.

Optaget i "Dagbladet" den 22. oktober 1858.

Paa Dampskibet "Austria" den 13de September)

I det brændende Skib, paa det rullende Hav,
I Ræsler, som ei vi udholde at høre,
Har du lidt, har du endt, har Du fundet din Grav,
Dødsmaaden og Kampen naae aldrig vort Øre!

Du dristige, kraftfulde Sjæl,
Du dig holdti et "skrøbeligt Legem; helt stod Du i vrimlen,
og aldrig dit i dfulde Hjert" blev koldt;
Her Faa kun forstod Dig, men Flere i Himlen!

Du var mig en Søster deeltagende stærk,
Min sjæl holdt Du oppe, naar Verden mig traadte,

Du kjendte, forstod mig, og det er dit værk,
At tit jeg ei sank, naar synke jeg maatte.

Det falske, det Tomme, det Bjælkeklangs Smaa
Har Hobens Beskyttelse, bæres af Strømmen,
Dens Løb ei forandres -, Skumbølgerne gaae,
Og Jordlivet gaaer,- det er endt snart, som Drømmen.

Farvel min Veninde fra Barndommens Aar!
Du var mig meer god, end jeg det fortjente,
Nu har du stridt ud - ; hos en -broder Du staaer,
Med hvem alt paa Jorden Dig Længsel foreente.

Din Kiste blev Havet, det rullende Hav,
Og inskriften over Dig staaer i vort Hjerte,
Din sjæl er i Himlen, der Herren Dig gav
Lyksalighed tifold for Dødstundens Smerte.

I det brændende Skib paa det rullende Hav,
i Rædsler, som ei vi udholde at høre,
Har Du lidt, har Du endt, har Du fundet din Grav,
Dødsmaaden og Kampen naae aldrig vort Øre!

H.C. Andersen